

توراه اور • پاراشاها מקץ • مامار 10

ביאור על הנ"ל

شرحی بر مطالب بالا: «سرود بخوان و شادمان
باش، ای دختر صهیون (בת צیون, Bas Tzion)»

تقديم به افتخار

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

پدر ربه، رب لیوی ییتسخاک

LikuteiTorah.com

پاراشای حسیدی

/likuteitorah.com/fa/torah-ohr/mikeitz/10

1 ביאור על הנ"ל

شرحي بر آنچه گذشت

2 ביאור ענין רני ושמחי בת ציון. הנה ציון לשון זכר ול' [ולשון] נקבה שהוא בחינת דכר ונוקבא

شرح موضوع «ای دختر صهیون، سرود بخوان و شادمان باش». اکنون، «صهیون» هم واژه‌ای مذکر است و هم واژه‌ای مؤنث؛ این اشاره به مرتبهٔ نر و ماده است (دכר, dechar [مذکر] و بُعد مؤنث / فرمانروایی (نوکبا, Nukva)).

דהיינו יסוד דנוק' [דנוקבא] (וירושלים הוא מל' שבמל' היא בחי' חותם כו' ובת ציון היינו כשיורדת לבי"ע לברר כו'. ורני היינו שיומשך בחי' גבורות דאימא שהן בחינת רשפי אש והסתלקות מחמת התבוננו' [התבוננות] בא"ס כו'.

يعني بنياد (יסוד, Yesod) [נוקבא] (بُعد مؤنث / فرمانروایی). (و اورشلیم، فرمانروایی درون فرمانروایی است؛ مرتبهٔ مُهر است و جز این‌ها. و «دختر صهیون» یعنی هنگامی که [ملכות] به عوالم آفرینش (בריאה, Beriah)، صورت‌بخشی (יצירה, Yetzirah) و عمل (עשיה, Asiyah) فرود می‌آید تا پالایش کند و جز این‌ها. و «سرود بخوان» یعنی مرتبهٔ سخت‌گیری‌ها (גבורות, Gevuros) مادر (אימא, Imma)، یعنی فهم (בינה, Binah)، فرود آورده شود؛ این‌ها مرتبهٔ «شراره‌های آتش» و کناره‌گیری‌اند که از تأمل در بی‌نهایت مطلق (این سوف, Ein Sof) برمی‌آیند و جز این‌ها.

ושמחי חסדים דאימא שהיא בחי' שמחה וגילוי אם הבנים שמחה כו'. וביאור ענין זה יובן בהקדים לבאר ההפרש שבין מלאכים לנשמות.

و «شادمان باش» عبارت است از مهرهای (חסדים, Chasadim) مادر (אימא, Imma)، یعنی مرتبهٔ شادی و آشکارشدن: «مادر فرزندان شادمان است...» شرح این موضوع با بیان تفاوت میان فرشتگان و نفوس روشن خواهد شد.

הנה המלאכים אין להם רק בחי' רינה ולא שמחה שהרי אין להם עבודת ההמשכה מלמעלה למטה ע"י תומ"צ [תורה ומצות] כו' (הוא בחי' גבורות והסתלקות כל בעלי השיר יוצאין בשיר כו' יוצאין מן הכלי).

اکنون، فرشتگان فقط مرتبهٔ سرود (ریנה, rinah) را دارند و نه شادی را؛ زیرا خدمتِ فرودآوردن از بالا به پایین از راه تعلیم توراه (تורה, Torah) و فرمان‌های الهی (מצוות, mitzvos) و جز این‌ها را ندارند. [سرود] مرتبهٔ سخت‌گیری‌ها و کناره‌گیری است: «همهٔ دارندگان شیر (شیر, shir [زنجیر گردن]) با سرود بیرون می‌روند...» آنان از ظرف بیرون می‌روند.

אך המלאכים אין להם בטול כלי שהגוף על עמדו עומד אלא שמתפעל כו'. וזו היא בחי' רנה שהיא בחי' חיצוניות שהרנה הוא ספור שבחו של מקום.

اما فرشتگان خودنهی گری (بیטول, bittul) ظرف را ندارند، زیرا بدن در جای خود پابرجا می ماند، و فقط متأثر می شود و جز این ها. و این مرتبه سرود است؛ مرتبه بعد بیرونی (חיצוניות, chitzoniyus)، زیرا سرود، بازگویی ستایش آن که همه جا حاضر است، می باشد.

3 ועד"מ מי שעומד לפני המלך מה לו להגיד ולספר רק כשיצא לחוץ ידבר כדי להלהיב ולהלהיט כו'

برای تقریب به ذهن: کسی که در برابر شاه ایستاده است، چه دارد بگوید و بازگو کند؟ تنها وقتی بیرون می رود سخن می گوید تا [شوق را] شعله ور و برافروخته سازد، و مانند آن.

ויציאתם בשיר ותענוג שמתענגין במה שמרבין לספר בגדולת א"ס ב"ה ויוצאים ממקומם מעולם לעולם وماهیכל להיכל ומתכלילין בהיכלות כו' ומרנני' [ומרננים / ומרננין] בניגונים

و بیرون رفتنشان با سرود و لذت همراه است، زیرا از بازگویی مفصل عظمت بی نهایت مطلق (אין סוף, Ein Sof)، متبارک باد، لذت می برند؛ و از جایگاه خود بیرون می روند، از عالمی به عالم دیگر و از تالاری به تالار دیگر، و در تالارها (היכלות, heichalos) جذب می شوند، و مانند آن؛ و با نغمه ها آواز می خوانند.

כי הניגון הוא ענין התפעלות הלב שהוא רק המשכת קול בלא דבור שהקול הוא שיוצא מן הלב בלבד קודם שמתחלק בדבור הפה

زیرا نغمه، حالتی از برانگیختگی دل است: تنها کشیده شدن صداست، بی آنکه سخنی باشد؛ چراکه صداست که تنها از دل بیرون می آید، پیش از آنکه در سخن دهان بخش بندی شود.

ויש כמה מיני נגון הכל לפי האהבה יש אהבה בתענוגים ויש אהבה במרירות (שמתמרמר על ריחוקו מחמת האהבה הגדולה) ויש אשר נגעה עד הנפש כו' וכיוצא בזה.

و نغمه ها گونه های گوناگونی دارند، هر یک متناسب با عشق: عشقی همراه با لذت ها هست، و عشقی آمیخته با تلخی (که آدمی به سبب عشق بزرگ، از دوری خود رنجیده و دل آزرده است)، و عشقی که تا جان رسیده است، و مانند آن.

ודרך כלל היא בחי' אהבה שהאהב' [שהאהבת] כוללת כל הבחי' יומם דאזיל עם כולהו יומין עננא דאהרן כו'.

به طور کلی، این مرتبه عشق است، زیرا عشق همه مراتب را دربرمی گیرد: «**یومם** (yomam؛ «در روز»)، که با همه روزها همراه است؛ «**ابر هارون** (אהרן)»، و مانند آن.

וכמו שלא היה רק ענן א' בזכות אהרן ואעפ"כ [ואף על פי כן] הם ז' ימי סכות ז' מקיפים שמתחלקים חסד שבחסד גבורה שבחסד כו'.

همانگونه که تنها یک ابر به واسطه شایستگی هارون بود، و با این همه، اینها هفت روز عید سوکوت (סוכות, Sukkos)، هفت [نور] فراگیر (مקיפים, makifim) هستند که به مهر مهر، قید و سخت‌گیری مهر (גבורה, Gevurah)، و مانند آن تقسیم می‌شوند.

4 והנה רנה זו היא בחי' גבורות דאימא שהיא האהבה מחמת ריחוק כי לפי הריחוק כך תגדל האהבה וההמשכה ממטה למעלה ביתר שאת להיות נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות כו'. ونפשי אویתיך בלילה.

اکنون، این سرود مرتبه قیدها (گهوروت, Gevuros) ی مادر (ایمما, Imma)، یعنی فهم (بینا, Binah)، است؛ عشقی که از دوری پدید می‌آید، زیرا هرچه دوری بیشتر باشد، عشق و امتداد از پایین به بالا نیز با شدتی فزون‌تر افزایش می‌یابد، تا آنجا که «جانم مشتاق است، آری، به شدت در آرزوی صحن‌هاست...» و «با جانم، در شب تو را آرزو می‌کنم».

בלילה دוקא שלא שייך להיות מתאוה אא"כ [אלא אם כן] חסר לנפשו הדבר ההוא שמתאוה אליו והשגת' ריחוק זה הוא מ"ש וצדקתך ירננו וזכר רב טובך יביעו. כי זכר והארה מרב טובך כו'.

«به‌ویژه در شب»، زیرا آرزو کردن ممکن نیست مگر آنکه جانی انسان آنچه را آرزویش را دارد نداشته باشد. و دریافت این دوری همان چیزی است که نوشته شده است: «و از عدالت تو سرود خواهند خواند» و «یادِ نیکی بسیار تو را بر زبان خواهند آورد»؛ زیرا [این] یادکرد و پرتویی از نیکی بسیار توست، و غیره.

5 וכמה צמצומים עד שנמשך בבחי' צדק מלכותא קדישא. ואי לזאת נכספה וגם כלתה נפשם ובטלה לאוא"ס [לאור אין סוף] השוכן ומתלבש בבחינת מל' כי אליו ולא למדותיו.

و انقباض‌های بسیاری [وجود دارد] تا به مرتبه عدالت (צדק, Tzedek)، فرمانروایی مقدس (ملכות, Malchus) کشیده شود. از این رو، جانسان مشتاق است و به‌راستی در اشتیاق می‌گدازد، و در برابر نور بی‌پایان (اور אין سוף, Or Ein Sof) که در مرتبه ملכות ساکن است و در آن متلبس می‌شود، به خودنفی‌گری (ביטול, bittul) می‌رسد؛ زیرا [این] به‌سوی اوست، نه به‌سوی صفاتش.

רק שאין השגתם באור א"ס אלא במה שנתלבש בבחי' מל' להיות מלך שמו נק' עליהם שזהו חיותם וקיומם כו'.

اما دریافت آنان از نور بی‌پایان تنها به آنچه در مرتبه ملכות متلبس است محدود می‌شود: این‌که او پادشاه باشد و نامش بر آنان خوانده شود؛ این همان نیروی حیات (חיות, chayus) و وجود آنان است، و غیره.

ובזה יובן ענין רננא ברמשא מדת לילה שהמלי' כשירד לבי"ע ובוקעת המסך כו' הנה מחמת ריחוקה כתיב אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט כו'.

از این جا معنای «سرود شامگاه» (رَنَنَّا بِرَمْشَا, renana be-ramsha), یعنی صفتِ شب, روشن می‌شود: هنگامی که فرمانروایی (ملכות, Malchus) به عوالم آفرینش (ברیאה, Beriah), صورت‌بخشی (יצירה, Yetzirah) و عمل (عשיה, Asiyah) فرو می‌آید و از پرده (مסך, masach) می‌گذرد و آن را می‌شکافد, و غیره, به سبب دوری‌اش نوشته شده است: «ای ه', خاموش مباش؛ سکوت مکن و آرام مگیر...».

واזי היא בבחי' רינה וזמרה. וכמ"ש נתן זמירות בלילה. וזמרה זו היא התשוקה להתכלל למעלה מתרפקת על דודה כו'.

آن‌گاه او در حالتِ سرود و نغمه است, چنان‌که نوشته شده: «آن‌که در شب نغمه‌ها می‌بخشد.» و این نغمه, اشتیاق به آن است که در بالا جذب شود؛ «بر محبوبِ خویش تکیه داده...».

ולכן עבודת המלאכים ג"כ برינה שהרי נמשכים מבחי' מלי' ומלי' דבריא הוא מקור וחיות המלאכים דבריא. ומלי' דיצירה וכו'.

از این رو خدمتِ فرشتگان نیز با سرود است, زیرا از مرتبهٔ فرمانروایی سرچشمه می‌گیرند: فرمانرواییِ عالمِ آفرینش سرچشمه و نیروی حیاتِ فرشتگانِ آن عالم است, و فرمانرواییِ عالمِ صورت‌بخشی نیز چنین است, و غیره.

אך המלאכים אין להם אלא בחי' רינה בלבד לפי שאין מקורם אלא בחי' מלי' בלבד. משא"כ נש"י [נשמות ישראל] הם כלולים מכל הפרצופים (נעשה אדם בצלמנו) או"א [אבא ואימא] זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא].

اما فرشتگان فقط مرتبهٔ سرود را دارند, زیرا سرچشمه‌شان تنها مرتبهٔ فرمانروایی است. اما چنین نیست دربارهٔ نفوس اسرائیل؛ آن‌ها دربرگیرندهٔ همهٔ پیکربندی‌ها هستند («انسان را به صورتِ خود بسازیم»): پدر و مادر (אבא ואמא, Abba v'Imma), یعنی حکمت (חכמה, Chochmah) و فهم (בינה, Binah), صفاتِ عاطفی (ז"א / זעיר אנפין, Z'eir Anpin) و بُعدِ مؤنث / فرمانروایی (נוקבא, Nukva).

ולכן יש להם ג"כ בחי' שמחה היא בחי' המשכה מלמעלה למטה בתומ"צ [בתורה ומצות] רמ"ח איבריך דמלכא ט"ס [ט' ספירות] דז"א

از این رو آن‌ها مرتبهٔ شادی را نیز دارند؛ این مرتبه, فرودآوردن از بالا به پایین از طریقِ تورات و فرمان‌ها (מצוות, mitzvos) است: «۲۴۸ اندام پادشاه», یعنی ثمة مرتبهٔ تجلی (ספירות, Sefiros) در صفاتِ عاطفی (ז"א / זעיר אנפין).

כי טפ"ט [ט' פעמים ט'] הם פ"א וג"פ [וג' פעמים] פ"א שבכל ספ"י [ספירה / ספירות] יש ג' כלים פנימי חיצון תיכון הם רמ"ג וה"ח [וה' חסדים] (דאימא) המגדילים הם רמ"ח.

זیرא נה' ضربدر נה' برابر با ۸۱ است؛ و سه ضربدر ۸۱، چون در هر مرتبة تجلی سه ظرف هست - درونی، بیرونی و میانی - برابر با ۲۴۳ می‌شود؛ و [با] پنج صفت مهر (חסדים, Chasadim) از مادر (אמא, Imma) که موجب رشد می‌شوند، شمار به ۲۴۸ می‌رسد.

והמשכה זו בז"א אורייתא מחכמה נפקת ושרשה למעלה מן החכמה תר"ך עמודי אור שבכתר היא גלגלתא ומו"ס [ומוחא סתימאה] דא"א.

این فرودآوردن در صفات عاطفی است: «تورات از حکمت سرچشمه می‌گیرد»؛ اما ریشه آن بالاتر از حکمت است: ۶۲۰ ستون نور در تاج (כתר, Keser)، که همان جمجمه (גלגלתא, Gulgalta) و مغز نهان (מוחא סתימאה, Mocha Stima'ah) در پیکربندی بیرونی تاج، یعنی اריך انפין (Arich Anpin)، است.

וכל האורות נמשכין בז"א כל ארחות הוי"ה כו'. פי' ארחות להיות הוי"ה כו' הם בחי' תרי"ג ארחין מחיורתי כו'.

و همه نورها به صفات عاطفی فرود می‌آیند: «همه راه‌های ה'...». یعنی «راه‌ها» برای آن که ه' باشد، و غیره؛ این‌ها همان مرتبة ۶۱۳ راه از «سپیدی» و غیره هستند.

ונש"י [ונשמות ישראל] הם המקבלים כל האורות הנמשכין בז"א מלמעלה מעלה מכל הבחי' לפי שהם כלולים מהכל כו' כנ"ל. וזהו עבדו את ה' בשמחה להיות נמשך הוי"ה מלמעלה מ"ט [ملمעלה למטה].

و جان‌های اسرائیل دریافت‌کنندگان همه نورهایی هستند که از اوج اوج همه مراتب، به صفات عاطفی (ז"א / זעیر انפין, Z'eir Anpin) کشیده می‌شوند، زیرا همه‌چیز را در خود دارند، چنان‌که پیش‌تر گفته شد. این است [معناي] «ه' را با شادی بندگی کنید»: یعنی ه' از بالا به پایین کشیده شود.

אך מ"מ באו לפניו ברננה. שא"א לבא אל המלך דהיינו להתכלל ממטלמ"ע [ממטה למעלה] אלא בבחי' רננה ברמשא מדת לילה.

بالین‌همه، «در حضور او با سرود بیایید»: زیرا آمدن نزد پادشاه، یعنی از پایین به بالا در او مستغرق شدن، جز از راه مرتبة سرود، «سرود در شامگاه»، که صفت شب است، ممکن نیست.

וצדקתך ירננו בחיי צדק בלבד (שאינ העלאת מ"ן [מיין נוקבין] של התחתונים מגיע רק עד המלי)

«و از عدالت تو سرود خواهند خواند»: تنها مرتبةٔ **צדק** (Tzedek [عدالت]); زیرا بالاآوردنِ **מ"ן** (mayin nukvin [آبهای مؤنث]) از سوی موجوداتِ فرودین، فقط تا فرمانروایی (ملכות, Malchus) می‌رسد.

אבל המשכה מלמעלה מ"ט [מלמעלה למטה] (הוא עד"מ שיבא המלך לכאן) הנה מאליו וממילא נמשך אור א"ס שלמעלה מעלה והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו':

اما [در مورد] فرودآوردن از بالا به پایین (که به‌عنوان تمثیل، گویی پادشاه به اینجا بیاید)، آنگاه نور بی‌پایان (اور אין سوف, Or Ein Sof) که در اوج اوج است، خودبه‌خود و ناگزیر فرود آورده می‌شود: «و این سخنانی که من، آن‌که هستم، به تو فرمان می‌دهم، خواهند بود...»

7 ועתה נבא לביאור ושעם הפסוק הנה כשהמלי במקומה באצ"י היא נק' ציון. כי ציון מל' סימן וחותר לפי שאז היא מקבלת כל האורות שלמעלה [שלמעלה] ממש הנמשכים בז"א בבחי' יסוד דילה נקודת ציון כו'.

اکنون به تبیین و بیان علتِ آیه می‌پردازیم. هنگامی که فرمانروایی (ملכות, Malchus) در جایگاه خود در عالمِ صدور (אצילות, Atzilus) است، «صهیون» (ציון, Tziyon) نامیده می‌شود؛ زیرا «صهیون» از واژهٔ **ציון** (tziyun) گرفته شده که به معنای نشانه و مُهر است؛ چراکه آن‌گاه همهٔ نورهایی را که حقیقتاً از بالا هستند دریافت می‌کند، نورهایی که در مرتبةٔ بنیاد (יסוד, Yesod) او، «نقطهٔ صهیون»، به صفاتِ عاطفی (ז"א / זעיר אנפין, Z'eir Anpin) فرود کشیده می‌شوند، و جز اینها.

דהיינו בחי' תומ"צ [תורה ומצות]. כי עיקר בחי' מצוה הוא במל' שהרי על ידה בא לידי גילוי בפו"מ [בפועל ממש] כו' שביאור המצוה איך ומה היא הוא בז"א וקיום המצוה היא במל'.

یعنی مرتبةٔ توره (تורה, Torah) و فرمان‌های دینی (מצוות, mitzvot). زیرا جنبهٔ اصلیِ یک فرمان (מצוה, mitzvah) در فرمانروایی است، چراکه به‌واسطهٔ او آن فرمان در عمل آشکار می‌شود، و جز اینها؛ شرحِ فرمان—اینکه چیست و چگونه انجام می‌شود—در صفاتِ عاطفی است، و انجامِ فرمان در فرمانروایی است.

8 וכגון ענין קדש לי כל בכור שהביאור הוא ענין התלבשות חכמה כו'. והקיום בפו"מ [بفועل مמש] הוא ע"י קלף הגשמי והנחה על היד והראש כו'.

برای نمونه، موضوع «هر نخست‌زاده‌ای را برای من مقدس کن»: توضیحِ آن به پوشش‌یافتنِ حکمت (חכמה, Chochmah) و جز آن مربوط است، و تحققِ آن در عملِ بالفعل از رهگذرِ پوست‌نوشتهٔ مادی و نهادنِ آن بر بازو و سر و جز آن صورت می‌گیرد.

ולכן הוא בחי' ציון וחותם שנחקקים בה כל האורות עליונים בחי' חכמה שבקדש לי כל בכור כו' נמשך ע"י הקיום בפו"מ [בפועל ממש].

ازاین‌رو، این مرتبه، مرتبه «صهیون» و مهر است که همه نورهای برین در آن نقش می‌بندند: مرتبه حکمت در «هر نخست‌زاده‌ای را برای من مقدس کن» و جز آن، از طریق تحقق در عمل بالفعل فرود آورده می‌شود.

وזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצוה היא הקיום בפו"מ [בפועל ממש] **והכוונה הוא בחי' האורות עליונים הנמשכין כו' (וכשמקבלת כל האורות אזי היא בבחי' שמחה)**

این است معنای این اصل که «فرمان‌های دینی (מצוות, mitzvos) به نیت نیاز دارند»: خود فرمان دینی (מצוה, mitzvah) تحقق عملی است، و نیت، مرتبه نورهای برینی است که فرود آورده می‌شوند و جز آن، (و هنگامی که او همه نورها را دریافت می‌کند، آن‌گاه در حالت شادی است).

אך כשיורדת לבי"ע (שהוא בבחי' רנה וזמירות بلילה רננה ברמשא כנ"ל) אזי נק' בת ציון שאז היא יורדת ובוקעת המסך להתלבש בע' [בשבעים] שרים כדי להכניעם כענין ומלכותו בכל משלה.

اما هنگامی که او به عوالم آفرینش (بریا، Beriah)، صورت‌بخشی (יצירה, Yetzirah) و عمل (عשיה, Asiyah) فرود می‌آید (که در حالت سرود و «نغمه‌ها در شب»، «سرود در شامگاه» است، چنان‌که پیش‌تر گفته شد)، آن‌گاه «دختر صهیون» نامیده می‌شود؛ زیرا آن‌گاه فرود می‌آید و پرده (מסך, masach) را می‌شکافت تا در پوشش هفتاد امیر درآید و آنان را به زیر فرمان آورد، چنان‌که آمده است: «و فرمانروایی او بر همه چیره است».

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות גלו לאדום שכינה עמהם שאז הוא בבחי' דבור הנפרד מהקול.

اکنون، نزول اصلی او در زمان تبعید است: «به اِدوم تبعید شدند و حضور الهی (שכינה, Shechinah) با آنان است»؛ زیرا آن‌گاه او در حالت گفتاری است که از آواز جدا شده است.

9 ועיי"כ [ועל ידי כך] נפשי אویתיך בלילה בגלות ומתרפקת על דודה כו'.

از این رهگذر است که «با جانم در شب مشتاق توام»، در تبعید، و «بر محبوب خویش تکیه می‌کند...».

אבל בזמן בהמ"ק [בית המקדש] ותרב חכמת שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא. לא היתה המלכות יורדת בעצמה לבי"ע לברר כו' רק הבירורין נעשו ע"י ישראל בקרבנות שהיה העשן כו'. והקרבנות היו אשה ריח ניחוח כו' ונעשה יחוד עליון באצילות.

اما در روزگار معبد مقدس، «و حکمت سلیمان (שלמה) فزونی گرفت»، هنگامی که «ماه در کمال خود ایستاده بود»، فرمانروایی (ملכות) خود به عوالم آفرینش (بریا، Beriah)، صورت‌بخشی (יצירה، Yetzirah) و عمل (عשה، Asiyah) فرود نمی‌آمد تا آن‌ها را پالایش کند و مانند این؛ بلکه پالایش‌ها به‌دست اسرائیل و از راه قربانی‌ها انجام می‌شد؛ قربانی‌هایی که در آن‌ها دود و مانند آن بود. و قربانی‌ها «قربانی آتشین، رایحه‌ای خوشایند...» بودند، و در عالم صدور (אצילות، Atzilus) اتحادی برین پدید می‌آمد.

ومמילא היו מוכנעים וכפופים להקדושה כו'. ותמיד היו מיחדים השכינה למעלה כו'. ולכן לא נק' בת ציון אלא בזמן הגלות.

در نتیجه، آنان [نیروهای بیرون از قداست] سرکوب و تابع قداست بودند و مانند آن. و آنان [اسرائیل] پیوسته شخینا (حضور الهی؛ שכינה، Shechinah) را در بالا متحد می‌ساختند و مانند آن. ازاین‌رو، او فقط در دوران تبعید «دختر صهیون» نامیده می‌شود.

וע"כ בא הנביא לנחם שאעפ"כ [שאף על פי כן] לע"ל [לעתיד לבוא] תהי' [תהיה] רני ושמחי (ולא עוד אלא שתתעלה בעילוי רב עד שתהיה בב' הבחינות יחד).

ازاین‌رو پیامبر آمد تا تسلی دهد: باین‌همه، در آینده «سرود بخوان و شادمان باش»؛ و نه تنها این، بلکه او به مرتبه‌ای بسیار بلند ارتقا خواهد یافت، تا در هر دو مرتبه با هم باشد.

והענין כי הנה יש אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] גם בלא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא]. למעני למעני אעשה שהרי אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] הוא בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] וק"ש [וקריאת שמע] כו' ויש המשכת המצות קודם לכן כמו טלית כו'.

نکته این است که برانگیختگی از بالا (אתערותא דלעילא، isarusa dileila) حتی بدون برانگیختگی از پایین (אתערותא דלתתא، isarusa dilesata) نیز وجود دارد: «به‌خاطر خودم، به‌خاطر خودم انجام خواهم داد [آن را]». زیرا برانگیختگی از پایین در آیات ستایش (פסוקי דזמרה، Pesukei deZimra [آیات ستایش]) و שְׁמָא (קריאת שמע، Shema [قراءة שְׁמָא]) و مانند آن است، حال آن‌که فرودآوردن احکام تورات (מצוות، mitzvos [فراמיں تورات]) پیش از آن صورت می‌گیرد؛ مانند تلית (טלית، tallis [شال نیایش]) و مانند آن.

רק שההפרש הוא שאינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחי' חיצוניות. אבל בבחי' פנימיות באו לפניו. לפניו היינו פנימית ברננה דייקא.

تنها تفاوت این است که [نور] از بالا فرود می‌آید و امتداد می‌یابد، اما فقط در بُعد بیرونی (chitzoniyus, חיצוניות). ولی در بُعد درونی [جنبه] (pnimiyus, פנימיות): «به پیشگاه او بیایید»؛ «پیشگاه او» (lefanav, לפניו) یعنی درون (פנימיות, penim) [بُعد درونی]؛ و مشخصاً «با سرود».

10 ולע"ל [ולעתיד לבוא] הנני בא ושכנתי בתוכך ממש. והיינו בחי' נאם ה' בחי' דבור כענין שכינה מדברת מתוך גרונו של משה.

و در زمان آینده: «اینک می‌آیم و در میان شما ساکن می‌شوم»، به راستی. این همان مرتبه «فرموده (נאם, ne'um) نام چهارحرفی (ה', Havayah)» است؛ مرتبه گفتار، چنان که در این سخن آمده است: «حضور الهی (שכינה, Shechinah) از درون گُلوی موسی (משה) سخن می‌گوید.»

וכענין ונתתי מטר ארצכם כו'. ונתתי עשב כו' שאומר כל אדם בק"ש [בקריאת שמע] ע"י שבא לבחי' מס"נ [מסירות נפש] באחד ובכל מאדך הרי נעשה ודברי אשר שמתי בפיד כו'.

و چنان که در این آیات آمده است: «باران سرزمینتان را خواهم داد...» و «گیاه را خواهم داد...»؛ هر شخصی این کلمات را در شمع می‌گوید. با رسیدن به مرتبه فداکاری تا پای جان (mesirus nefesh, מסירות نפש) در عبارت «یکی» و نیز در عبارت «با تمام توانت»، این سخن تحقق می‌یابد: «و سخنانم را که در دهانت نهاده‌ام...»

11 ועז"נ [ועל זה נאמר] האלהים יעננו בקול בקולו ש"מ [של משה] כו'. הנני בא מלמעלה למטה מאתעדל"ע [ماتعירותא دلעילא] הנני אני בעצמי למעלה מעלה.

درباره این گفته شده است: «و ה' با صدایی به او پاسخ داد»؛ یعنی با صدای موسی (משה)، و غیره. «اینک می‌آیم»: از بالا به پایین، از برانگیختگی از بالا (אתעירותא دلעילא, isarusa dileila). «اینک من» (הנני, hineni): خود من، در مرتبه‌ای بسیار بلند در بالا.

ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. דהיינו מפנימיות עתיק שהיא פנימית א"א כו' שם יהי' [יהיה] מעלת משיח כו'.

«بنده‌ام کامیاب خواهد شد؛ سرافراز و برکشیده خواهد شد و بسیار بلندمرتبه خواهد بود.» یعنی از بُعد درونی (פנימיות, pnimiyus) عتيق، مرتبه کهن (עתיק, Atik)، که بُعد درونی آریخ آنپین، چهره دراز (אריך אנפין, Arich Anpin)، است، و غیره؛ از آنجا برتری مשיח (Moshiach) خواهد بود، و غیره.

12 ועי"ז ולציון יאמר איש ואיש יולד בה איש סתם. אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. ואיש המשכה בוי"ו מאיש העליון כו'.

از این رهگذر، «و دربارهٔ صهیون گفته خواهد شد: مرد و مرد در او زاده شد.» «مرد» بی‌قید: «اگر زن نخست بذر افشاند، پسر می‌زاید.» و «و مرد» فرودآوردنی است از طریق [حرف] واو (וי"ו, vav)، از انسان والا، و جز این.

כי והוא יכוננה עליון دهיינו כי ונחה עליו روح ה' כו'. חוטמא דפרדשקין כו'.

زیرا «و خود برترین او را استوار خواهد ساخت»؛ یعنی «روح ה' بر او قرار خواهد گرفت...»، «و او را به بو کشیدن توانا خواهد ساخت...»، «بینی پردشکین (حוטמא דפרדשקין, chotma d'pardashkin)»...

ולפי שהוא יכוננה עליון לפיכך יהי [יהיה] הכל בחינת איש. איש ואיש יולד כו'. ולכן תהי' [תהיה] רנה ושמחה אפי' [אפילו] בת ציון בחי' שנק' בת.

و از آنجا که «خود برترین او را استوار خواهد ساخت»، پس همه در مرتبهٔ «مرد» خواهند بود: «مرد و مرد زاده شد...». بنابراین، سرود و شادی حتی [در] «دختر صهیون» نیز خواهد بود؛ یعنی در مرتبه‌ای که «دختر» نامیده می‌شود.

איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה (שבחינת בת שמקבלת מאתעדל"ע [מאתערותא דלעילא] תתעלה מאד שתקבל מאתעדל"ע [מאתערותא דלעילא] העליונה כי והוא יכוננה עליון כו' כנ"ל.

«اگر مرد نخست بذر افشاند، او دختری، یعنی مؤنث، می‌زاید.» (زیرا مرتبهٔ «دختر» که از برانگیختگی از بالا (אתערותא דלעילא, isarusa dileila) دریافت می‌کند، بسیار تعالی خواهد یافت، تا از برانگیختگی برین از بالا دریافت کند؛ زیرا «خود برترین او را استوار خواهد ساخت»، و جز این، چنان‌که پیش‌تر توضیح شد.)

וע"כ תהי' [תהיה] רני ושמחי ביחד שהן בחי' העלאה והמשכה בבחי' א' שגם בבחי' שמחה היא ההמשכה שמלמעלה תהי' [תהיה] רנה כו'.

ازاین‌رو، «سرود بخوان و شادمان باش» با هم خواهند بود؛ اینها مرتبه‌های بالاروی و فرودآوردن‌اند که در یک مرتبه قرار می‌گیرند: زیرا حتی در مرتبهٔ شادی، که فرودآوردنی از بالاست، سرود نیز خواهد بود، و جز این.)

וזהו ענין נ"ח שמצותה על פתח הבית מבחוץ ברה"ר [ברשות הרבים]. כי הפתח הוא פתחו לי שערי צדק וצדקתך ירננו ומחוץ לפתח הוא בי"ע והדליקו נרות בחצרות קדשך כו'.

این است معنای چراغِ حنوکا که میتسوای آن (מצותה, mitzvah) این است که در ورودی خانه، از بیرون، در فضای عمومی قرار گیرد. زیرا ورودی همان «دروازه‌های عدالت را به رویم بگشایید» و «عدالت تو را با سرود خواهند خواند» است؛ و بیرون ورودی، عوالم آفرینش (بریאה, Beriah)، صورت‌بخشی (יצירה, Yetzirah) و عمل (عשיה, Asiyah) قرار دارند: «و در صحن‌های مقدس تو چراغ‌ها افروختند...».

ואפי' [ואפילו] ברה"ר [ברשות הרבים] כו'. ושם ממשיכין הנ"ח שהוא ענין יחוד אור ושמך ופתילה וגוונין שבאור פנימיים ומקיפים כו' הכל ממשיכים גם למטה מטה והיינו בחי' אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] בלבד:

و حتی در فضای عمومی، و جز این. و آنجا چراغِ حنوکا را فرود می‌آورند؛ چراغی که عبارت است از پیوند نور، روغن و فتیله، و رنگ‌های درونی و فراگیر نور، و جز این؛ همه اینها را تا پایین‌ترین پایین‌ها نیز فرود می‌آورند. و این مرتبه **אתערותא דלעילא** به‌تنهایی است.

دربارهٔ این نسخه

.the English translation و This edition contains the Hebrew text

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

.Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0>

ترجمه و شرح انگلیسی: با کمک هوش مصنوعی (openai/gpt-6-luna-pro:batch) برای likuteitorah.com تهیه شده و با متن عبری و سفاریا مقابله شده است؛ هنوز ویراستار انسانی آن را بازبینی نکرده است. لطفاً هر مطلب مهمی را با متن عبری مقابله کنید.

ربه خواست که ماماریم پارشای آن هفته، «پارشای حسیدی»، در همان هفته و در طول هفت روز آن آموخته شوند (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309 /parsha). چرا آن را بیاموزیم و برکات ربه: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha

پروژه‌ای رایگان و غیرتجاری؛ هیچ‌چیز در اینجا فروخته نمی‌شود. وابسته به Kehot, Sefaria یا کتابخانهٔ لوباوویچ نیست. © likuteitorah.com

از likuteitorah.com/fa/torah-ohr/mikeitz/10/

تقدیم به افتخار

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

پدر ربه، رب لیوی بیتسخاک